

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Op-hold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

28) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 78:

Forslag til folketingsbeslutning om indgreb mod konkursrytteri.

Af Lissa Mathiasen (S) m.fl.
(Fremsat 16/5 90).

Forslaget sattes til forhandling.

*Forhandling***Justitsministeren (Engell):**

Jeg har stor sympati for den grundholdning, som det beslutningsforslag fra Socialdemokratiet, vi her behandler, er udtryk for. Det drejer sig om bekæmpelse af konkursrytteri, og min indstilling til konkursryttere er helt på linje med den, der gives udtryk for fra forslagsstillerens side.

Konkursryttere bør bekæmpes effektivt. Kriminelle personer, der dækker deres lyssky aktiviteter bag en dyne af regnskabsrod og konkurser, udgør et skadeligt element i det økonomiske liv, en trussel mod seriøse forretningsdrevende og et dyrt bekendtskab for det offentlige, som næsten altid står med udækkede krav i deres konkursboer.

Inden man med disse gode og rimelige intentioner kaster sig ud i lovændringer, er det imidlertid efter min opfattelse nødvendigt at tænke sig godt om. Først må vi have undersøgt, hvordan de eksisterende muligheder for bekæmpelse af denne form for økonomisk kriminalitet er, og her er der grund til at minde om, at for bare 3 år siden vedtog Folketinget en lov om ændring af straffeloven og retsplejeloven. Formålet med lovændringen var bekæmpelse af økonomisk kriminalitet og forebyggelse af misbrug af konkurs- og selskabslovgivningen, altså det, vi betegner som konkursrytteri.

Med lovændringen blev der givet mulighed for en hurtigere og mere effektiv behandling af sager om økonomisk kriminalitet. Samtidig skete der bl.a. en skærpelse af straffebestemmelserne vedrørende manglende eller mangelfuld bogføring, og straffelovens regler om retighedsfrakendelse blev ændret, således at der blev givet hjemmel til frakendelse af adgangen til at indtage ledende stillinger i selskaber i forbindelse med dom for strafbart forhold.

Der var et bredt flertal for lovændringen i 1987. Alle partier stemte for undtagen SF og VS, der var repræsenteret i Folketinget dengang. Jeg mener, at der er to afgørende grunde til, at loven fra 1987 havde så bred opbakning, som tilfældet var.

For det første var der enighed om, at der skulle være mulighed for effektivt at bekæmpe økonomisk kriminalitet, også den form for kriminalitet, som det umiddelbart kan være svært at opklare, fordi forbyderen har dækket sine lovovertrædelser bag en dyne af regnskabsrod og konkurser.

For det andet var det en god og velgennemtænkt lov, fordi forarbejdet til loven var meget omhyggeligt. Grundlaget for loven fra 1987 var jo i første række betænkning nr. 1066 fra 1986, der blev afgivet af et udvalg om økonomisk kriminalitet, som den daværende socialdemokratiske justitsminister havde nedsat.

Betænkningens forslag blev efterfølgende behandlet i Straffelovrådet, og betænkningen blev sendt til høring hos en lang række sagkyndige instanser, bl.a. Straffelovrådet. Høringsvarene kunne herefter også indgå i grundlaget for udformningen af loven.

På den baggrund mener jeg, det er vigtigt, at vi er lige så omhyggelige og grundige, inden vi laver om på reglerne igen. Spørgsmålet er i første række, om de gældende regler giver tilstrækkelig mulighed for effektiv bekæmpelse af konkursrytteri.

Jeg mener, at Socialdemokratiet med det beslutningsforslag, man har fremsat, på en, vil jeg nok sige, uklog måde lægger op til kort proces, ligesom prinsessen i eventyret om Klods Hans, der hvæsed: »Duer ikke, væk!«, næsten inden bejlerne var kommet ind ad døren. Jeg mener ikke, der er tilstrækkeligt grundlag for at sige »Duer ikke, væk!« om de nye regler, som jo immervæk blev vedtaget i 1987.